

Пейо Яворов
Без път

Не знам аз дали слънцето изгасна,
не зная дали ослепях: не знам
света ли е изгинал — и не зная
самоси не съм ли оглушал.

Едвам,
в безмлъвна тма, без видим път, без ясна
що-годе цел, отегнали нозе
дотегнало ме влачат.

Аз блуждая
без вяра нявга да намеря
навън посока из удавен
в мъглите лес.

Вдървен от студ,
измъчен от безсмислен път и труд
за странного си бреме, изоставен
от себе си и бога — и готов
на всичко, аз се лутам.

Аз вървя
самси на мисълта обезверена
под непросветното небе; самси
в живота обезсмислен, лес оглъхнал
без вятър и без лист.

Вървя
в безверие, о необезверена
любов, — защото спиш! — и тебе нося.

Вървя самси,
о звук непрозвучал и незаглъхнал,
любов, — защото спиш! — и тебе нося.

Ти бе — и си

злочеста и честита: аз те нося...

Вървя.

Глава безгрижно приклонила
на рамото ми; стегнала ръце
детински привично на мъжка шия;
под южни небеса в съня си млад
унесена: ти спиш.

И с тъмна сила
разтръгнал гръд, разкъсал и сърце,
облял те с кръв, сред мрътва самотия
все сам — на саможертвата нерад,
пристъпям аз.

Под кървавия мраз
понесъл те, разтръгнах си гърдите,
сърцето си разкъсах — со струите
на топла кръв дано те мога стопли.

Пристъпям аз
едвам, внимателно, без вопли
и да те не разбудя съм готов
на всичко...

Кръв, и топла кръв се лее
по тебе — и сънуваш, о любов,
че слънцето на китен май те грее...
Ти спиш.

Внимателно, с последна сила
пристъпям аз: и в тая тъмнота
не ще се спъна; — в тая глухота
не ще въздъхна.

Само, приближила,
смъртта повика ли сами я мен
на вечен сън, за ужас и провала
теб може да разбуди.

Ослепен,
аз няма да я видя, — оглушен,
аз няма да я чуя: в мрак предстала
и шепотно зовяща.

Но тогаз
ще сетя твоя първи трепет аз,

О символ на живот! — и не, живота
не ще успеј на ужаса в хомота
живот да те направи...

Че готов

на всичко, аз те нося — и крепи,
крепи ме любовта, любов!

Спи-спи!...